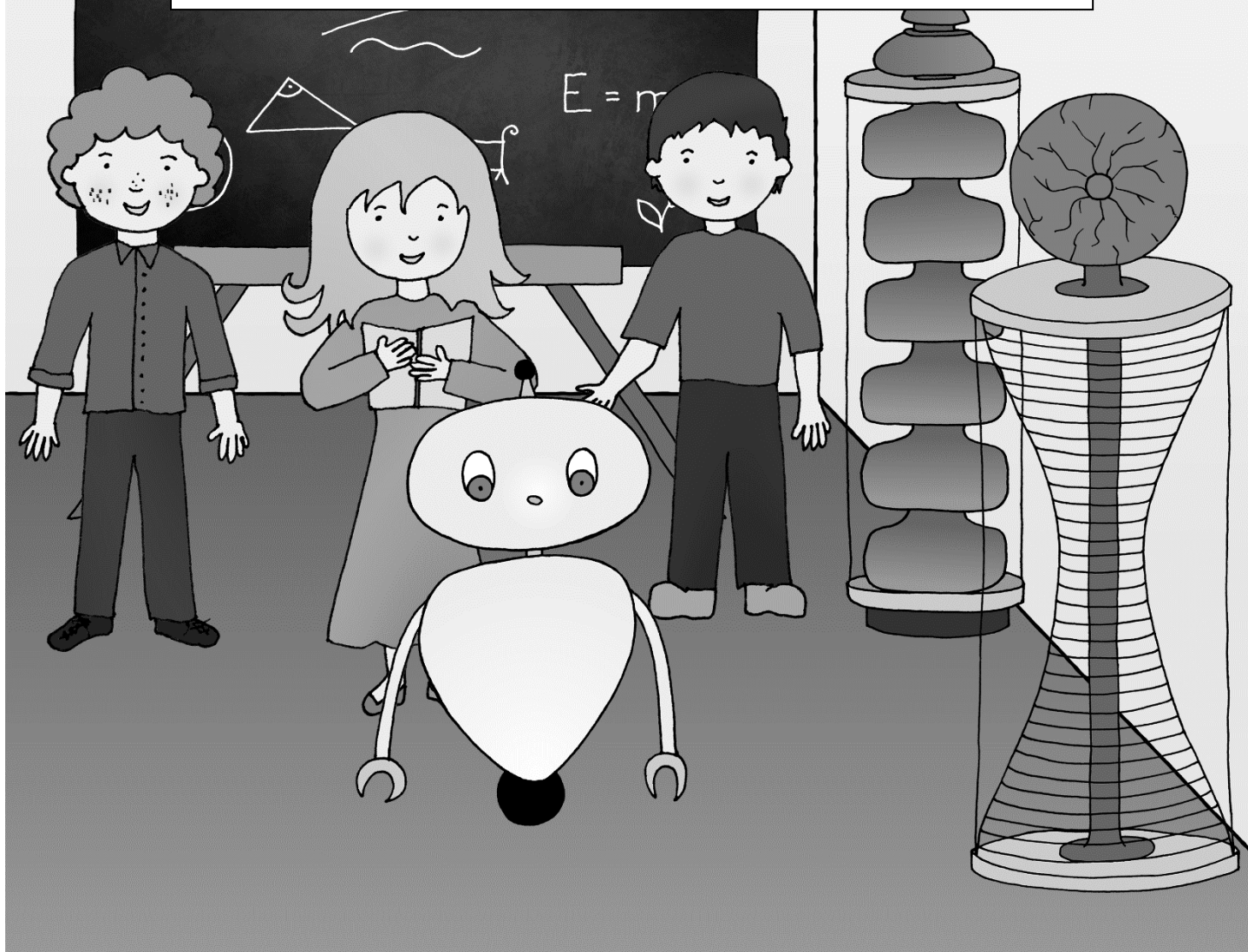


ROBOT PIXLÍK V JAZYKOVÉ ŠKOLE

Přílohy k pracovnímu sešitu pro výuku komunikační a slohové výchovy
s prvky tvůrčího psaní pro 4. a 5. ročníku ZŠ



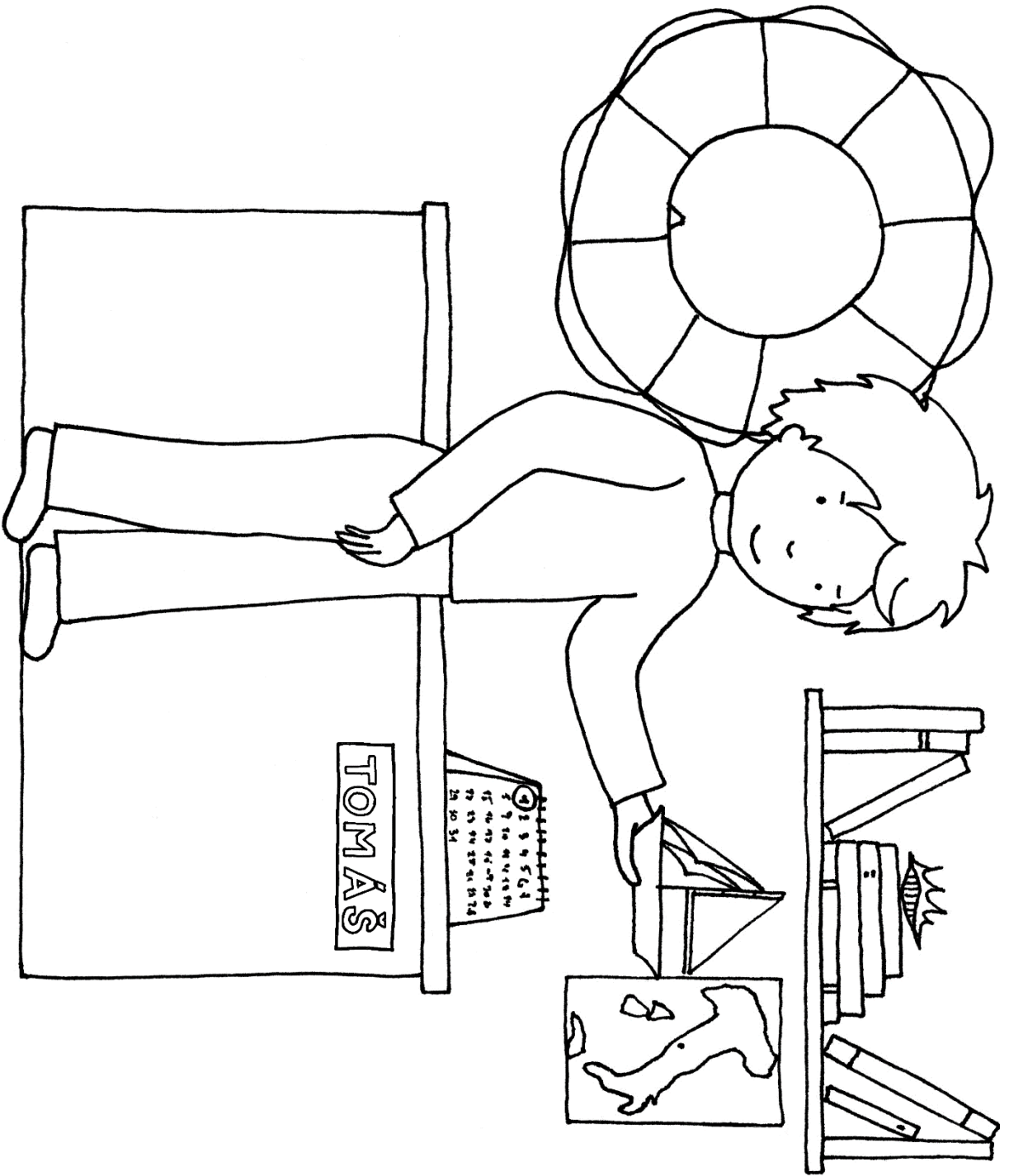
PŘÍLOHY K VYTIŠTĚNÍ

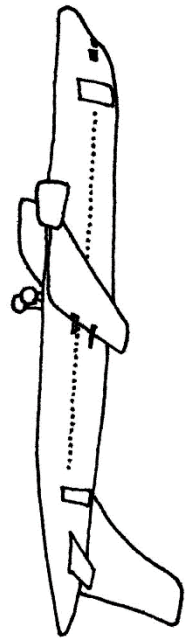
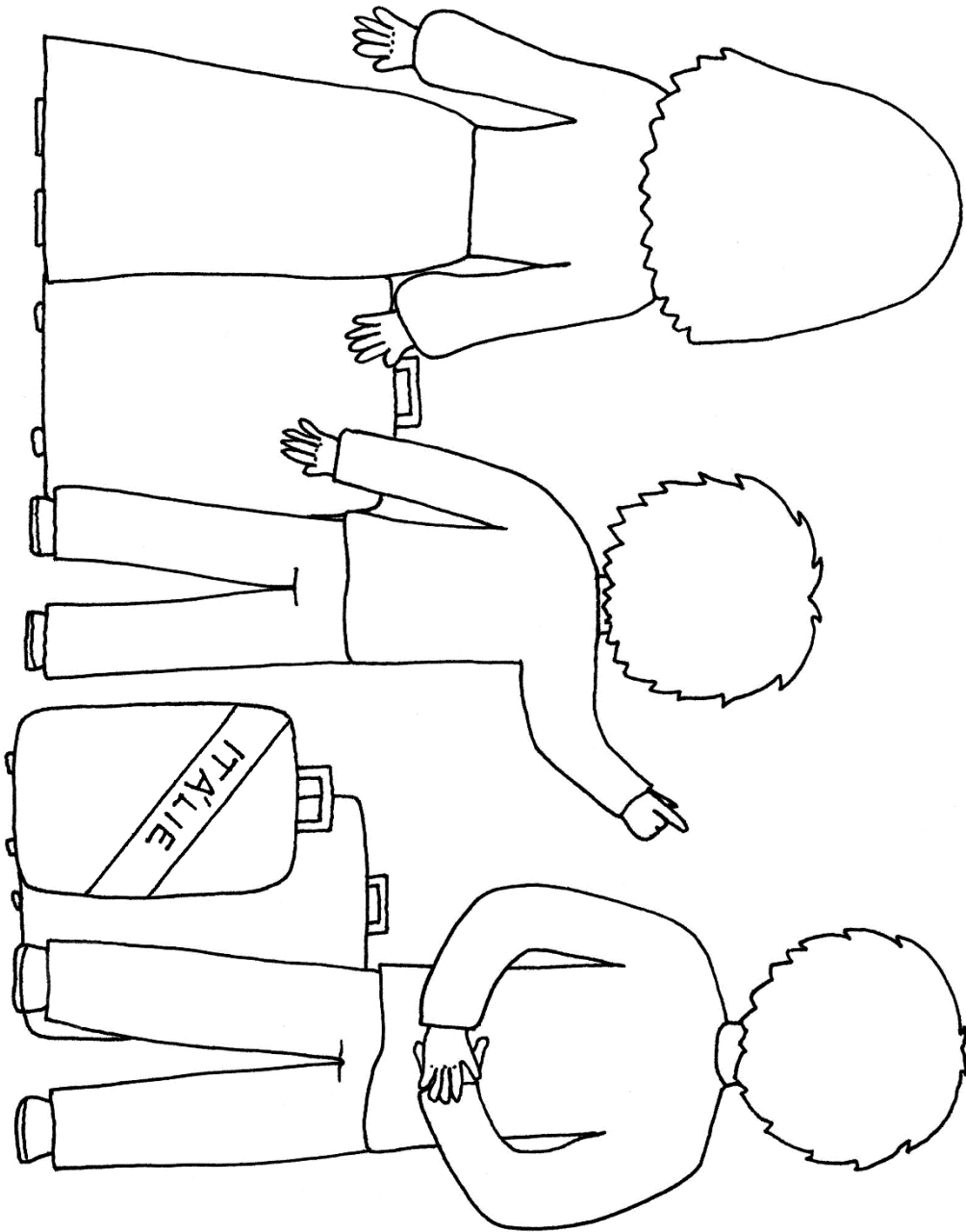
OBRÁZKOVÉ PŘÍLOHY

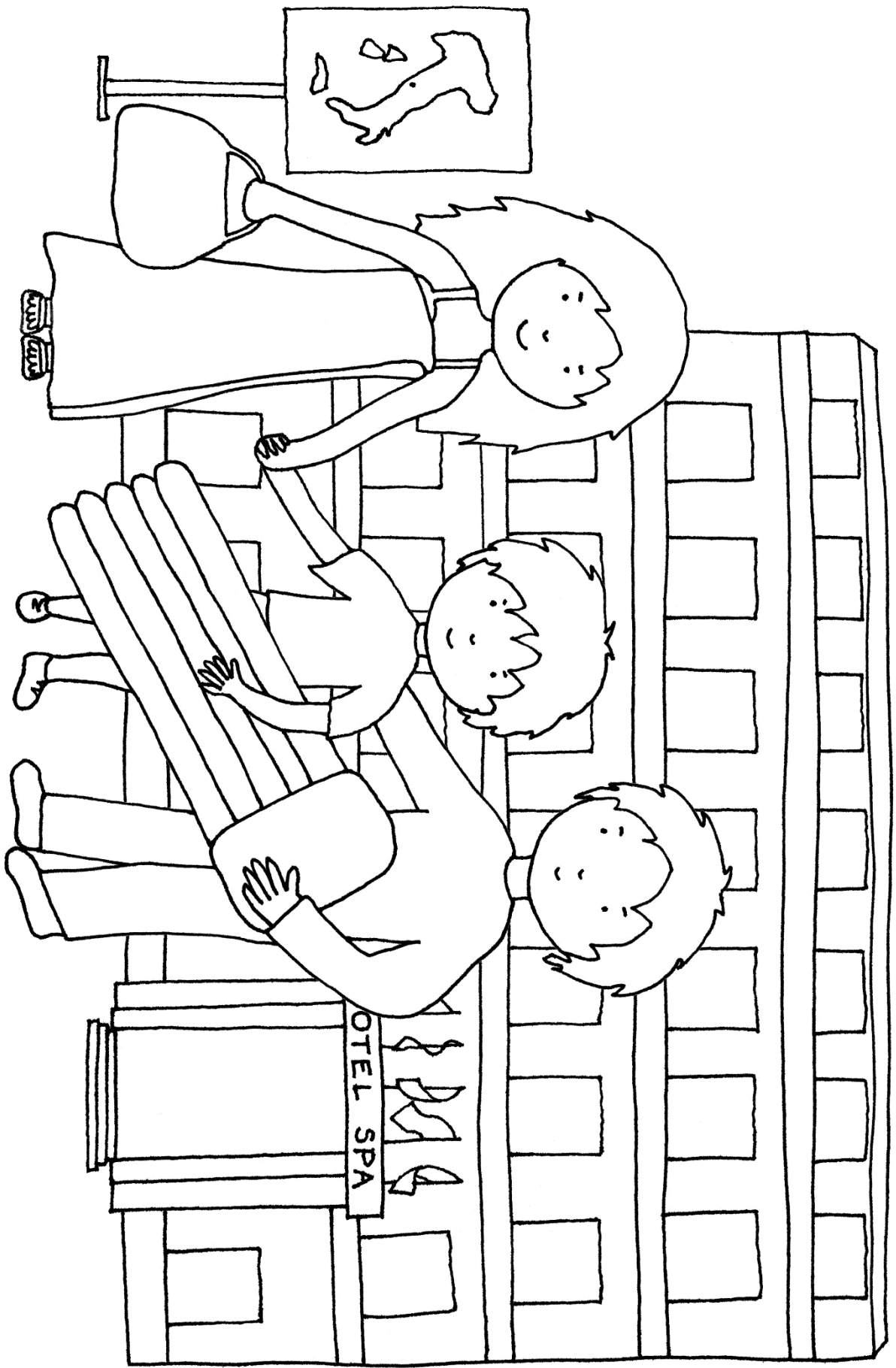
DOVOLENÁ U MOŘE
S DĚDEČKEM NA HOUBÁCH

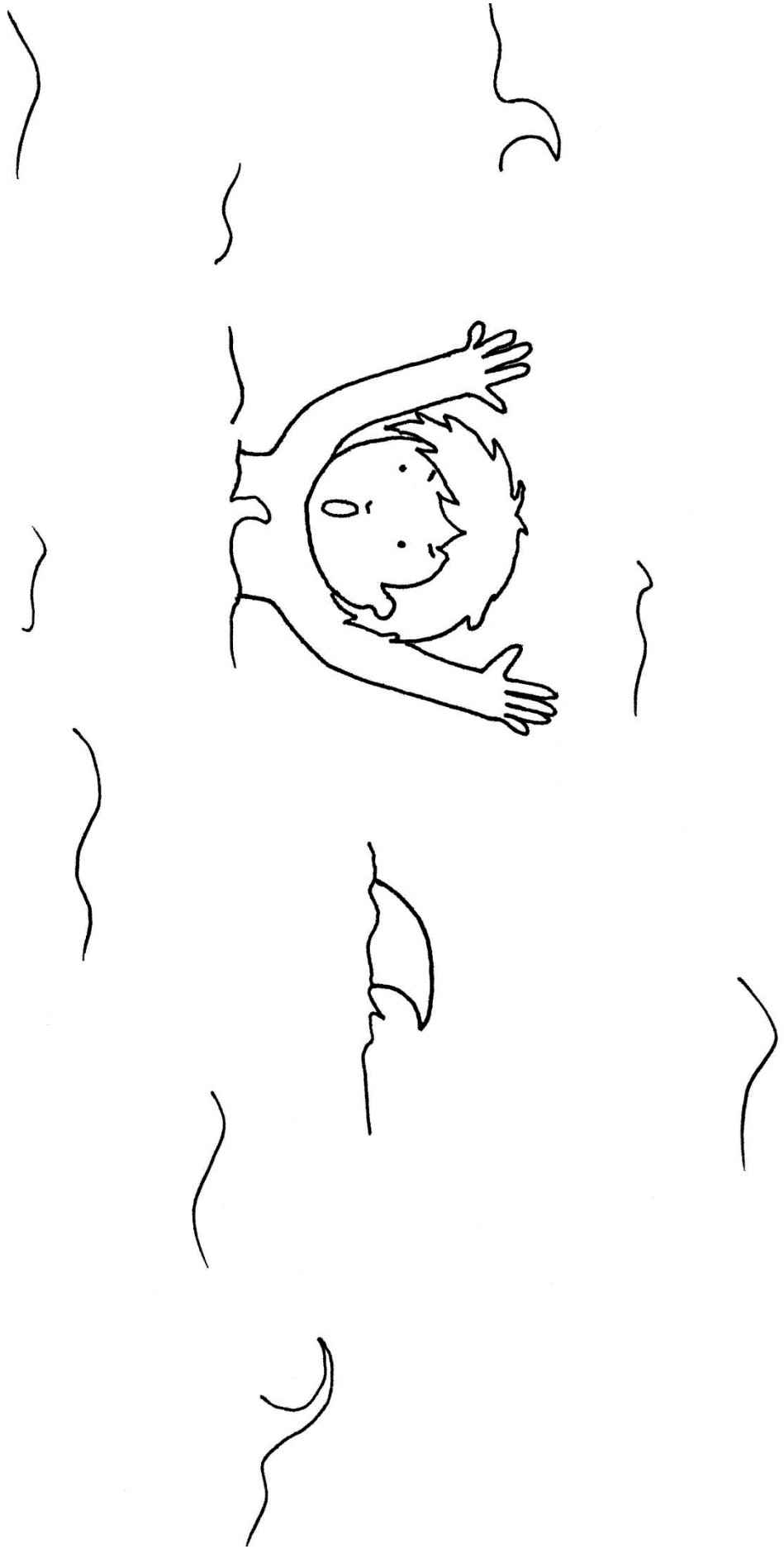
TEXTOVÉ PŘÍLOHY

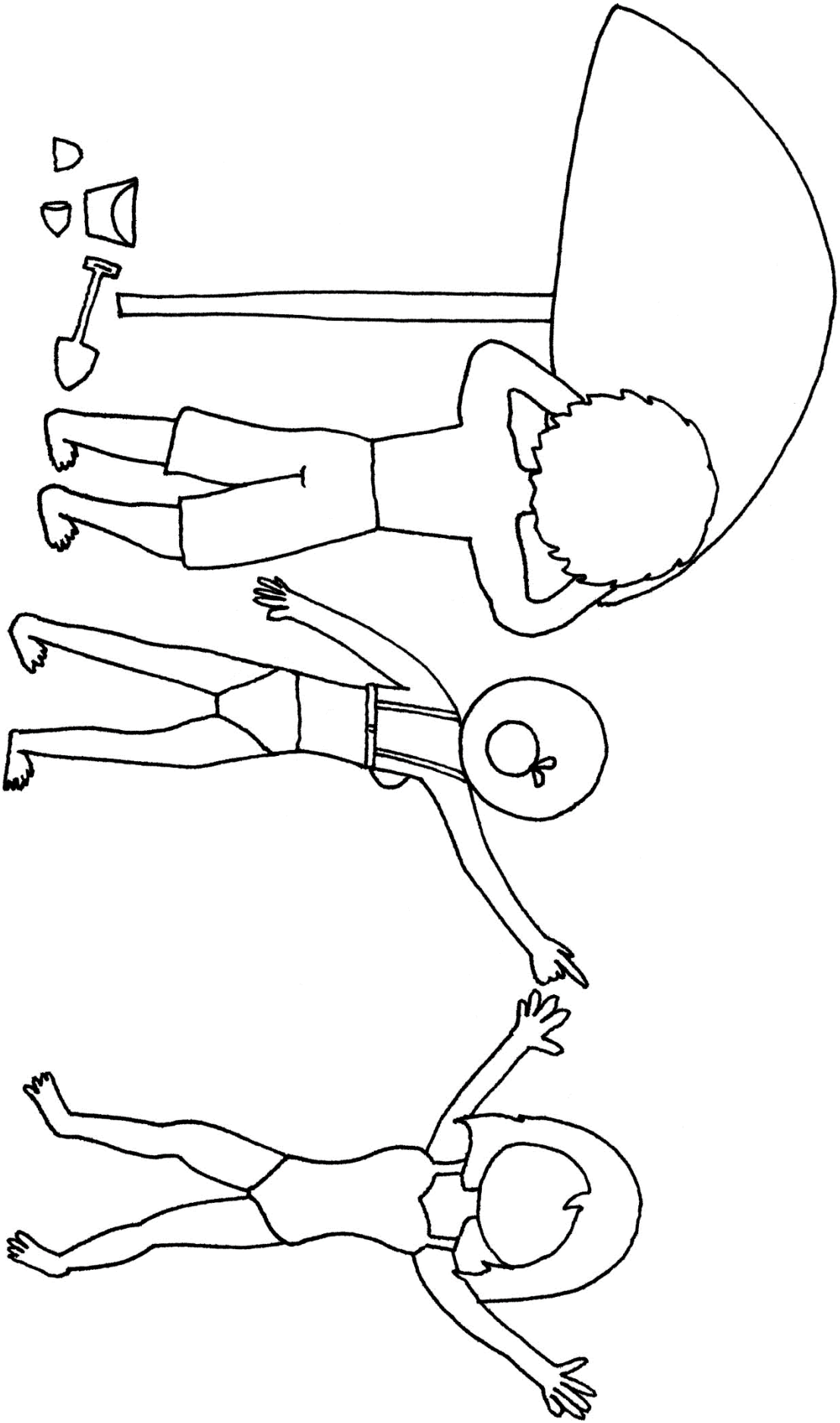
O NEHODĚ V LABORATOŘI
O DOVOLENÉ U MOŘE
O VÝLETU NA HOUBY
KDO JE KDO?

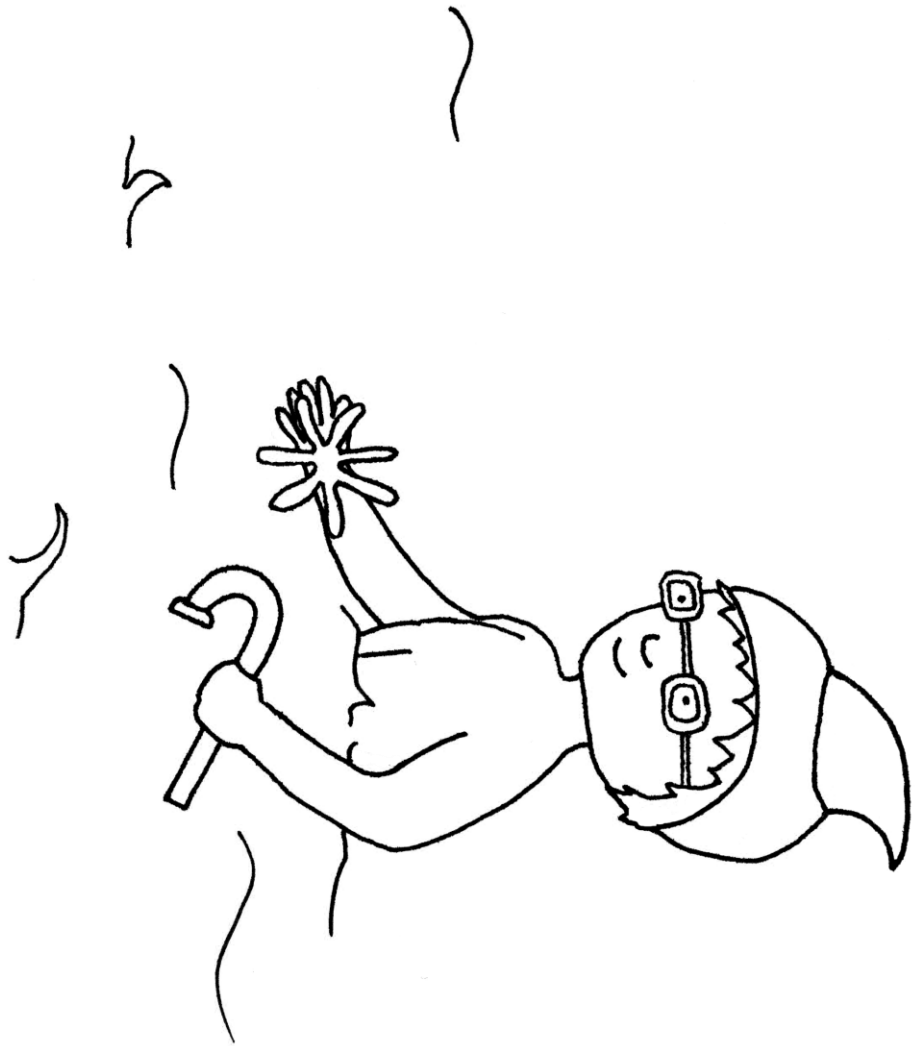


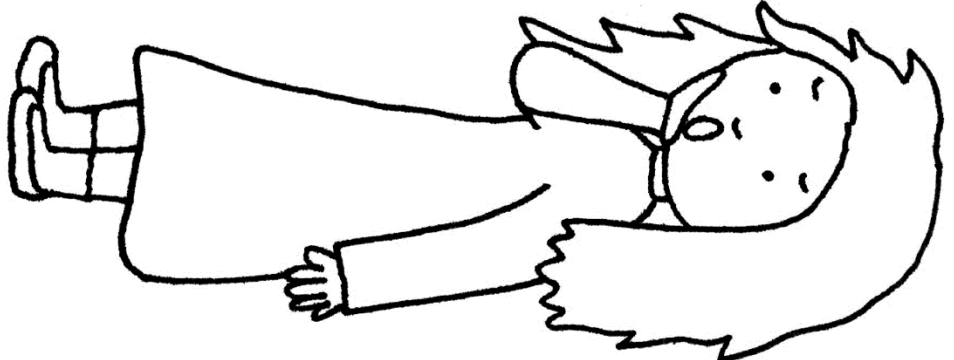
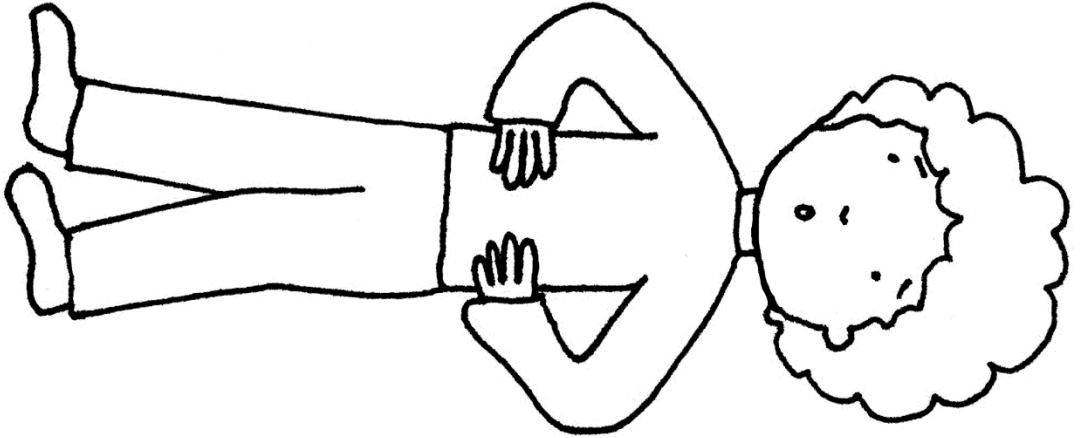
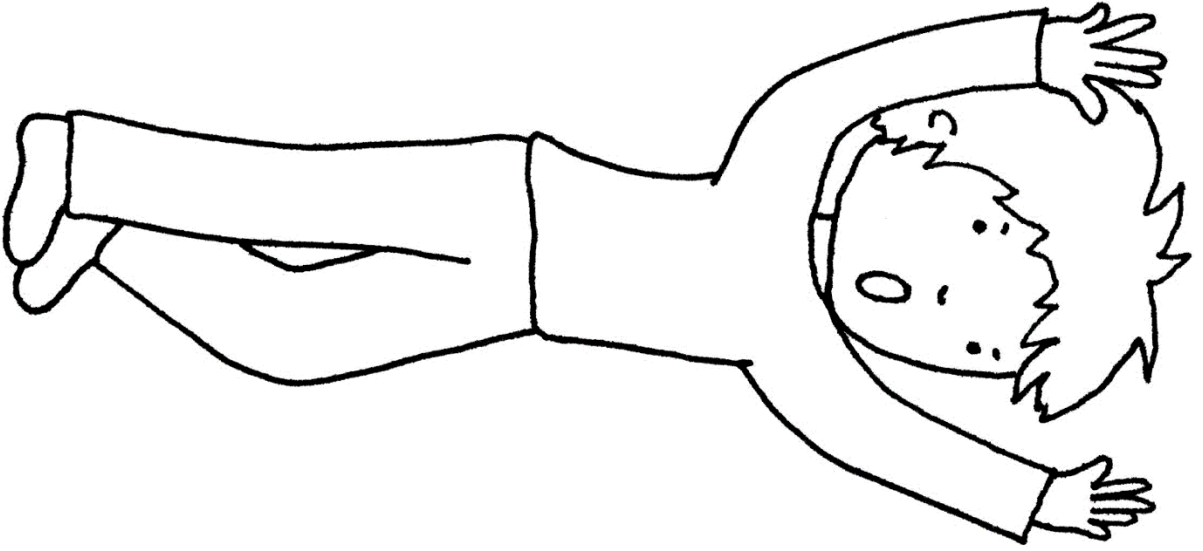




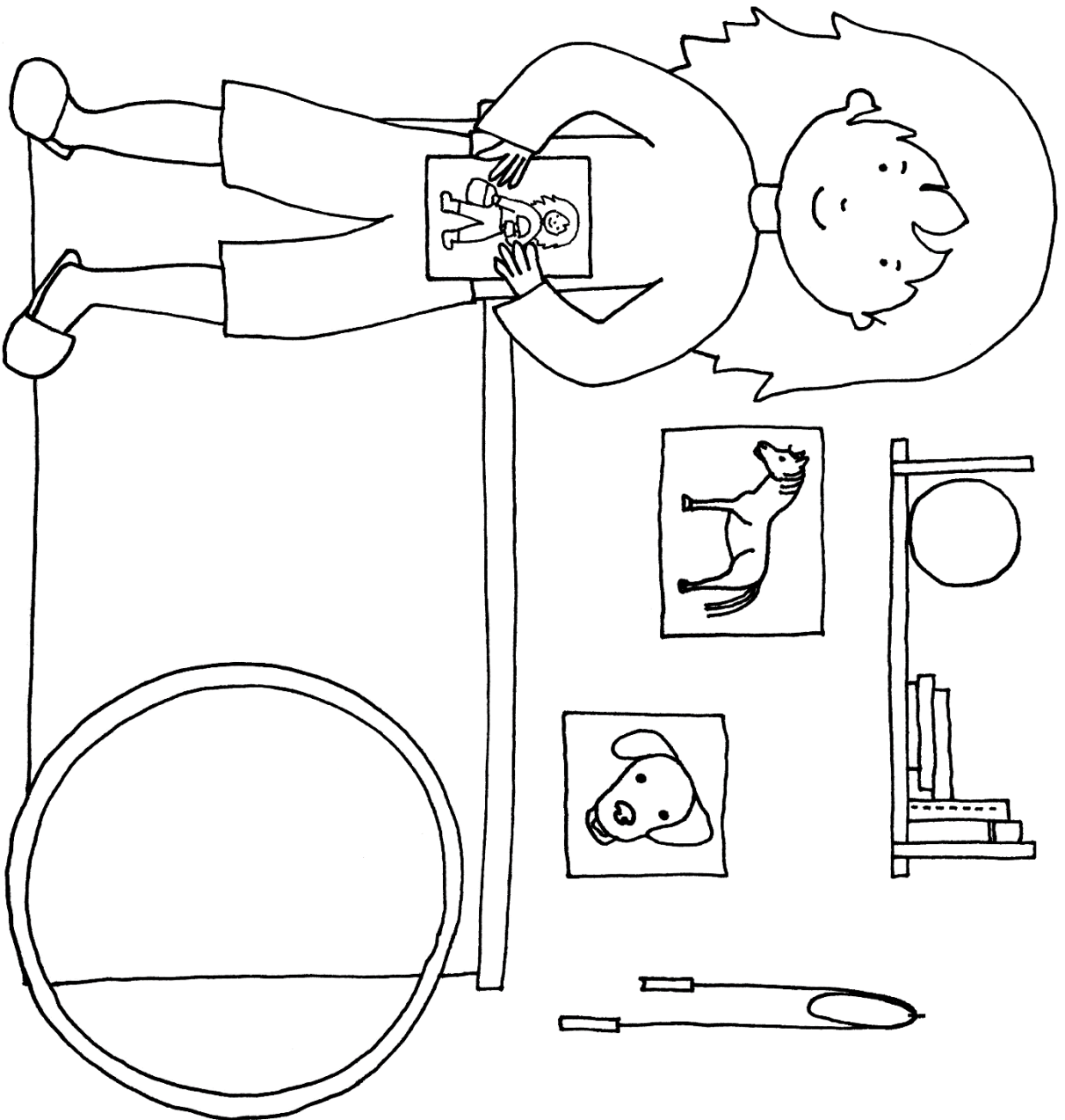
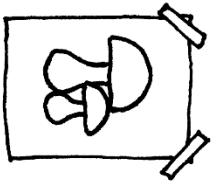
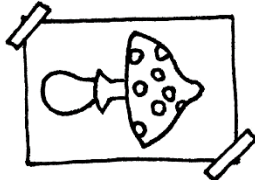
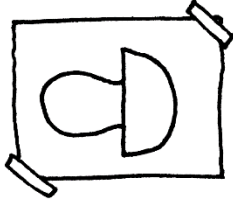


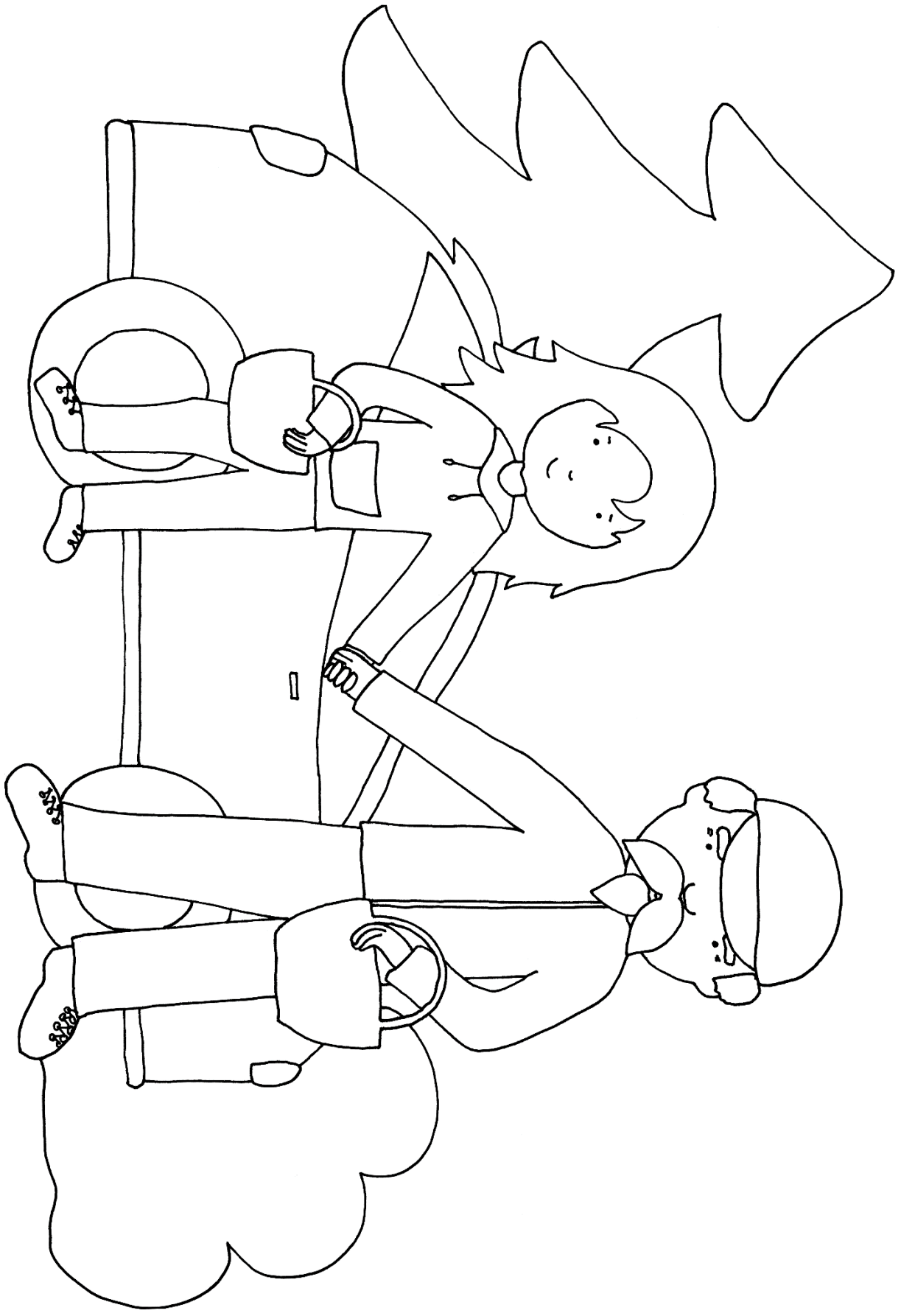


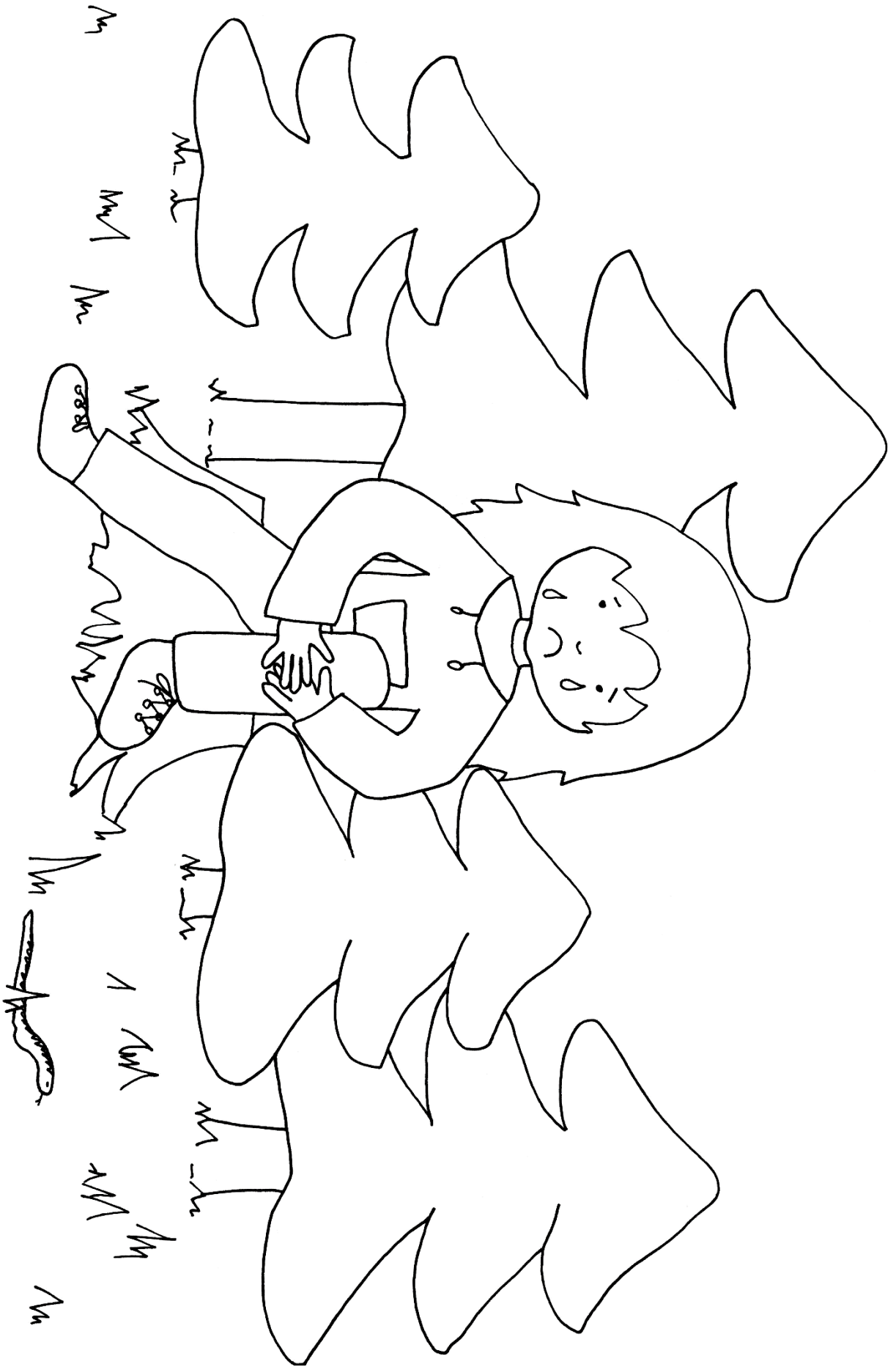


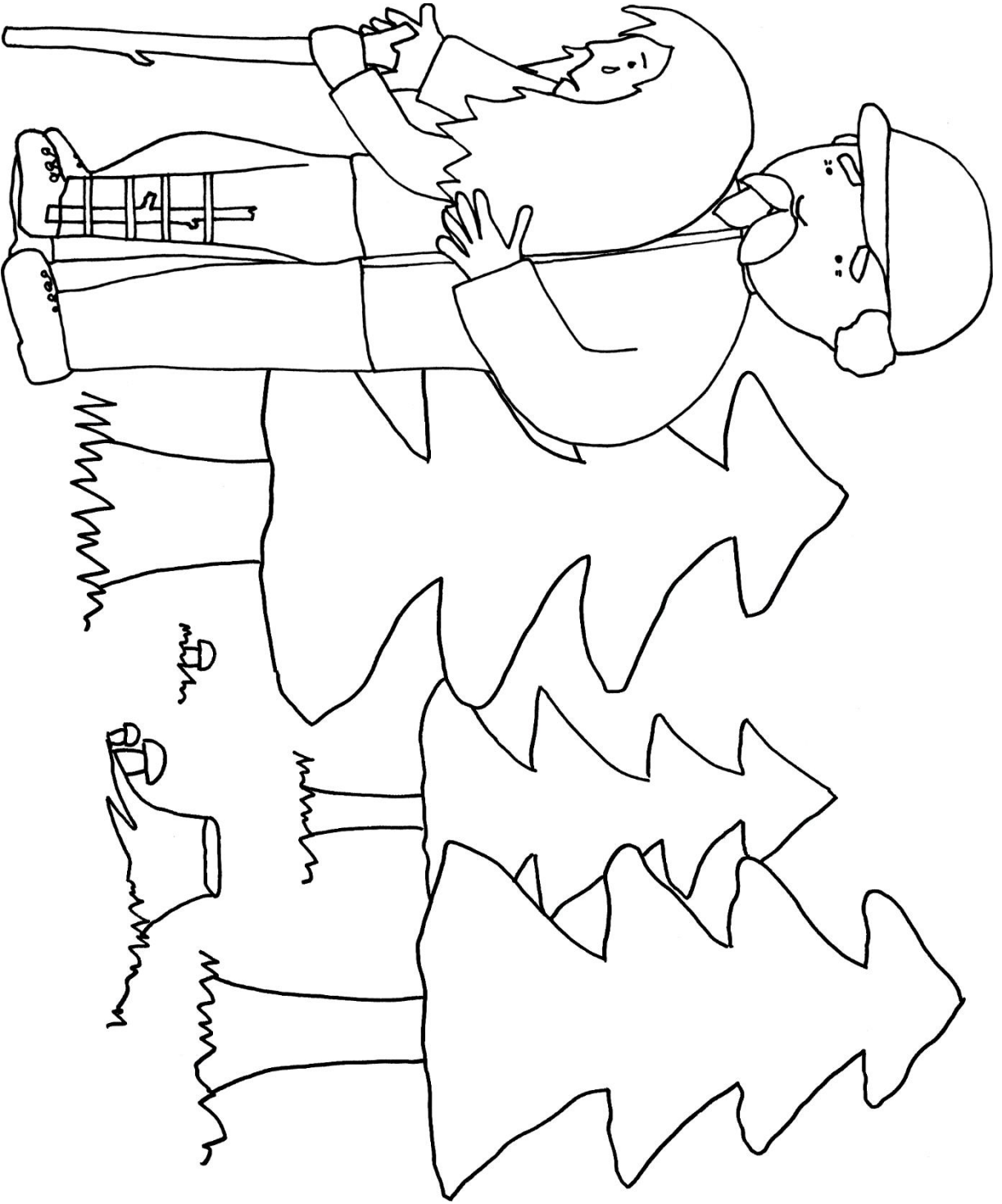


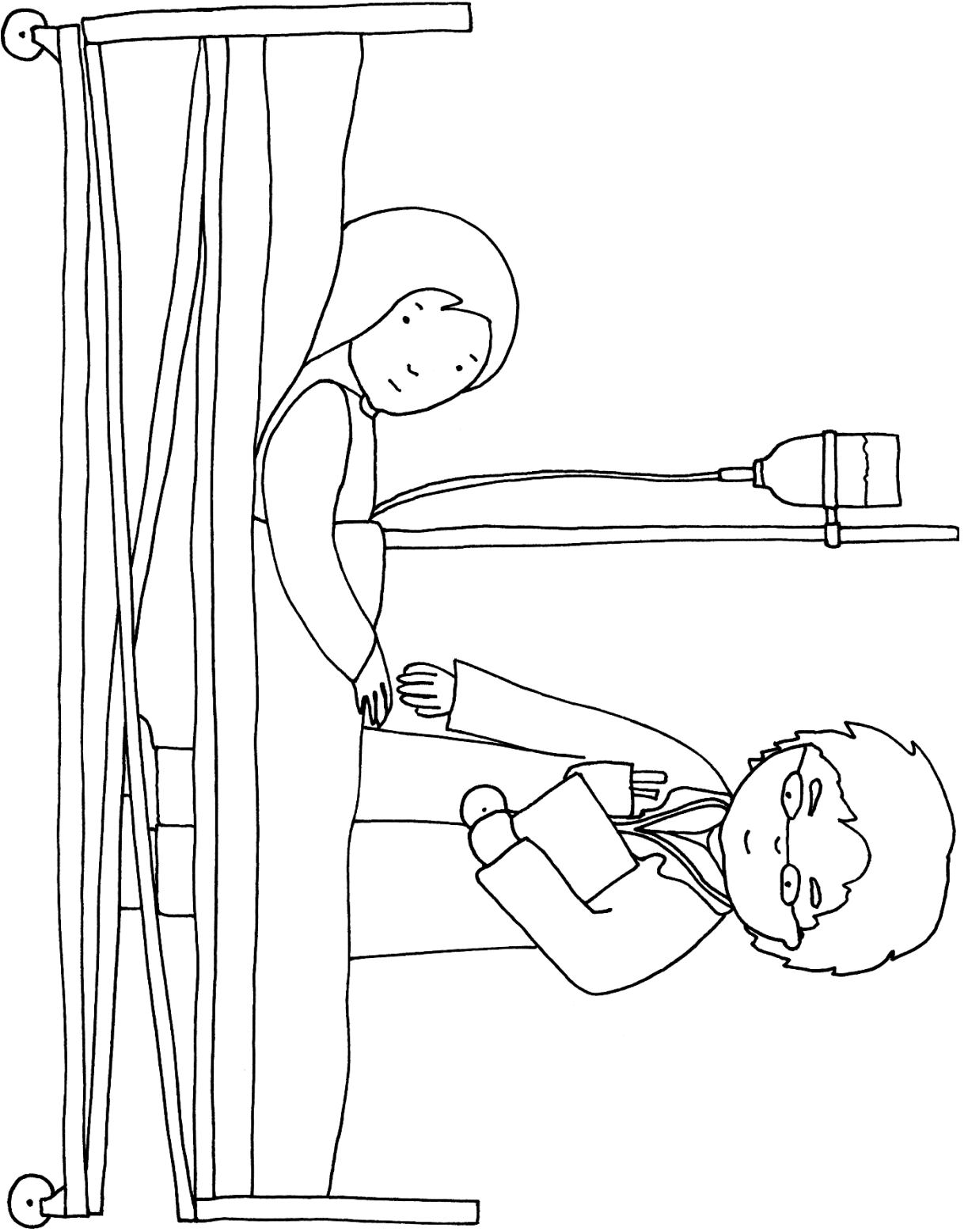
A
N
I
Č
K
A

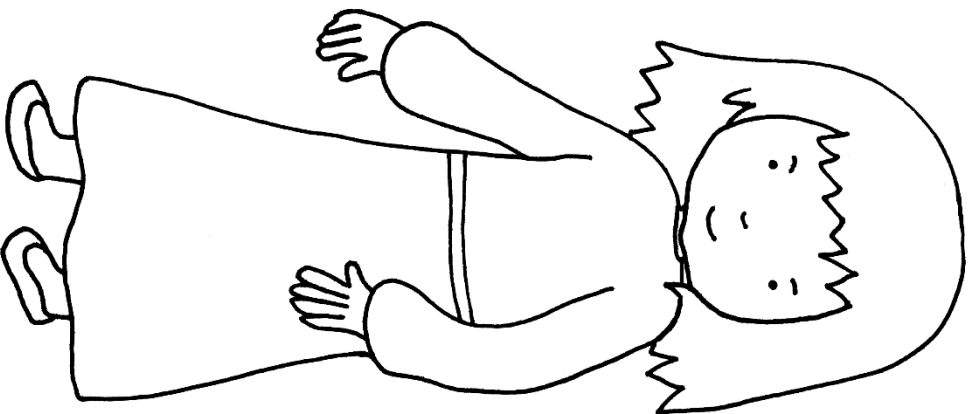
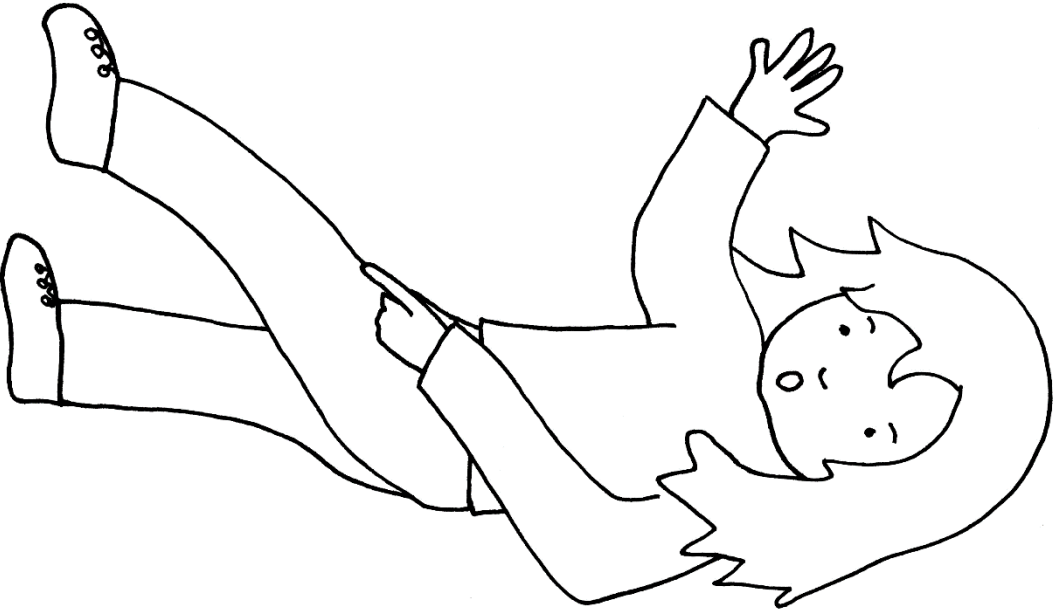
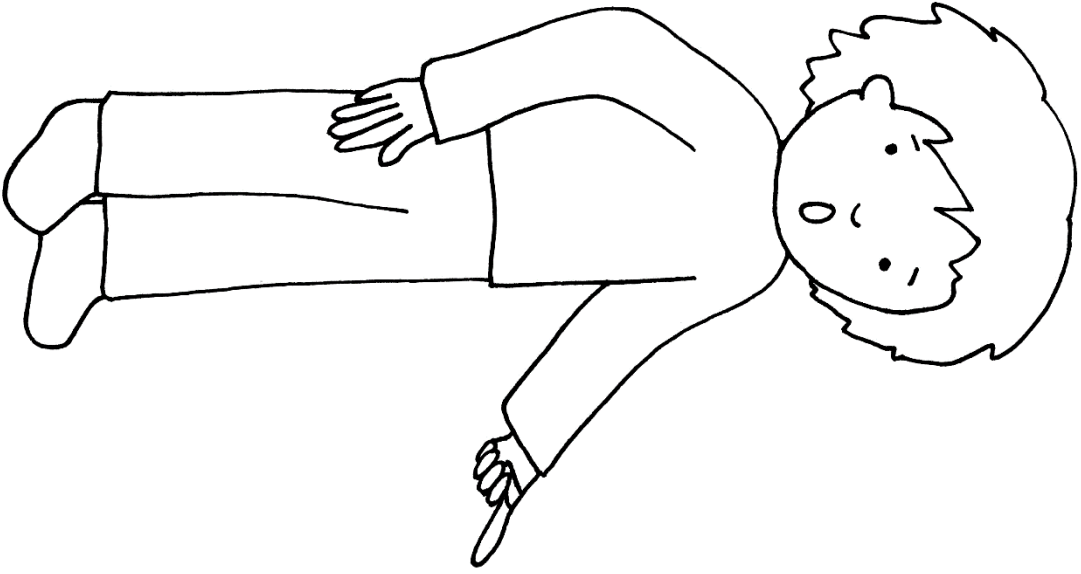












O NEHODĚ V LABORATOŘI

„Dobrý den, pane profesore,“ volal už z dálky pan Vomáčka na profesora Luminaxe, který zrovna přicházel ke své laboratoři. Pan Vomáčka bydlí nedaleko laboratoře, kterou často navštěvuje. Jsou s profesorem dobří přátelé. Profesor Luminax mu občas opraví nějaký přístroj a pan Vomáčka mu zase nosí ovoce a zeleninu, kterou vypěstoval na své zahrádce.



Profesora Luminaxe už známe. Jak si představujete pana Vomáčku a proč?

„Dobrý den, pane Vomáčko, už dlouho jsem Vás neviděl. Jak se Vám daří, příteli,“ odpověděl profesor Luminax. Srdečně si potřásli rukama.

„Já se mám výborně,“ opáčil pan Vomáčka, „zrovna dozrávají moje nejchutnější jablka a kedlubny už se taky buclatí. Těším se, až si je dáme s chlebem s máslem. A co vy, pane profesore?“

„Ale, zrovna mě trápí jeden takový problém, který nemohu rozlousknout,“ zachmuřil se profesor Luminax.



O jaký problém asi jde?

Pan Vomáčka už se radši dál neptal. Věděl, že o takových věcech Luminax nerad mluví, a tak raději změnil téma. „Slyšel jste o té strašné bouřce, která se tady přehnala předevcírem? Hřmělo, že nebylo slyšet slova, a blesky létaly na všechny strany. V celé čtvrti vypadla na celou noc elektřina!“

Profesora Luminaxe vytrhla informace o bouřce z jeho zachmuřeného zadumání. Se zájmem se podíval na pana Vomáčku. Ten byl rád, že přítele přivedl na jiné myšlenky, a proto pokračoval.

„Jeden blesk musel udeřit tady někde v sousedství. Byla to taková rána, až se nám třásly skleničky na poličkách.“



Zažili jste už někdy takovou bouřku? Co jste dělali?

Profesorův obličej byl čím dál míň zachmuřený, dokonce se zdálo, že se začíná i trochu usmívat pod vousy. To bylo panu Vomáčkovi divné, přece jen, to, že se strhne silná bouřka, není většinou důvod k radosti. Dál proto pokračoval trochu opatrně a důkladně u toho zkoumal profesorův obličej.

„U vás se nestalo nic?“

Profesor Luminax už se nesmál jen tak malinko. Měl pusku rozesmátou od ucha k uchu!

„Samozřejmě, že stalo!“ odpověděl. „Když jsem přišel do laboratoře, byl všude příšerný nepořádek. Spousta vybavení byla rozházená, a něco dokonce rozbité. Můj nový robot úplně šílel. Jezdil sem a tam po laboratoři, třásl se po celém těle, strašně to v něm skřípalo, vrčelo a kvílelo. Vůbec se mi ho nedařilo uklidnit. Nezafungoval ani jeho samovypínací režim, který ho měl v případě selhání povelů vypnout. Nakonec jsem ho musel vypnout dálkovým ovladačem!“ zvolal profesor nadšeně.



Víte, o jakém robotovi profesor Luminax mluví?

Proč je profesor tak nadšený, i když popisuje problémy, které se objevily v jeho laboratoři?

„To je divné“, myslel si pak Vomáčka. Teď už se v obavě o přítelovo duševní zdraví začal trochu mračit on. „Takové zprávy přece nejsou žádný důvod k radosti, ale Luminax vypadá, jako kdyby právě přišel na nějaký nový vynález nebo jako kdyby vyřešil něco, nad čím bádal roky!“ Nechtěl přítele přerušovat. Doufal, že se brzy dozví, co ho tak potěšilo, proto napjatě poslouchal dál.

Profesor Luminax si všiml, že se jeho přítel tváří zmateně, a tak se pustil do vysvětlování. Samozřejmě, že ho nepotěšilo, v jak žalostném stavu našel svou laboratoř. Ani to, že se porouchal jeho nejnovější vynález. Ale díky novým informacím konečně přišel na to, co se v laboratoři vlastně stalo.



Co přesně se tedy asi stalo?

„Díky příteli,“ objal zmateného pana Vomáčku. „Vy jste mi pomohl vyřešit záhadu, nad kterou si lámou hlavu ve dne v noci už druhý den! Objasnit mi to pomáhají i děti ze zdejší školy. Vymyslely spoustu hodně pravděpodobných důvodů, ale až doteď jsem si

nemohl být jistý tím, který je ten správný. Ale teď už to konečně vím! Už vím, proč jsem laboratoř i svého Pixlíka našel v takovém stavu!“ radoval se. „Ten blesk, který vám roztřásl skleničky na policích, uhodil do mé laboratoře. Výboj blesku musel projít elektrickou sítí a z ní přeskočit i na Pixlíka. Elektrický proud, který je v blesku obsažený, asi spálil některé jeho obvody a teplota blesku mu asi smazala části paměti. Přece jen může dosahovat i 30 000 °C! To všechno by vysvětlovalo Pixlíkovo bláznivé chování i nepořádek v laboratoři, který asi způsobil on, když se neovládal.“

„A to vám udělalo takovou radost?“ pronesl pochybovačným hlasem pan Vomáčka. „Ano!“ řekl pevně profesor Luminax. „Všechny škody v laboratoři se dají opravit a rozbité věci nahradit. Dokonce i Pixlíka můžu spravit. Ale dokud jsem nevěděl, proč k tomu došlo, nemohl jsem zabránit tomu, aby se taková situace už neopakovala!“ „A co tedy budete dělat?“ zeptal se pak Vomáčka.



Co by mohl profesor udělat?

„Navrhnu pro Pixlíka speciální protibleskovou ochranu! No, a děti ze školy mi slíbily pomoc s Pixlíkem. Pomůžou mu znovuzískat jazykový slovník a naučí ho základní komunikační dovednosti. Je to sice hrozně moc práce, ale vím, jak jsou šikovné, takže nepochybuji, že to zvládnou!“

„Tak to jsem rád,“ oddychl si pan Vomáčka. „Nebojte, přáteli, Vy to všechno vyřešíte! A pokud Vám pomohou i zdejší školáci, bude vše brzy tak, jak má být! Ale teď už musím běžet na zahrádku,“ loučil se ve spěchu pan Vomáčka. „Kedlubny na mě čekají. Musím je pořádně pokropit, aby byly křupavoučké a šťavnatoučké, ale hlavně, aby byly brzy zralé. Až budete s prací hotovi, přinesu je na oslavu! Ať se Vám daří!“ popřál pan Vomáčka při odchodu.

„Děkuji, přáteli, ať se daří i Vám! Na kedlubny už se moc těším!“ volal profesor Luminax na svého přítele mizejícího v dáli a zamířil zpět do své laboratoře plný elánu do práce.

1. Sestavte osnovu příběhu. Body osnovy napište nad odstavce do šedých rámečků. Postup je celkem jednoduchý. Představte si, že máte pro každý odstavec navrhnout nadpis. Každý takový nadpis bude jedním bodem ve vaší osnově. Pokud si nebudete vědět rady, můžete použít osnovu z přílohy 4.

O DOVOLENÉ U MOŘE

Náš Tomáš brzy dostane vysvědčení. Čtvrtá třída už prý není úplně nejlehčí, ale moc se snažil, proto měl od rodičů za dobrou práci slíbenou dovolenou v Itálii. Samozřejmě se moc těšil, protože u moře ještě nikdy nebyl. Ale ty víš, jak miluje plavání a vodu vůbec, proto se nemohl dočkat, jak se bude v moři potápět. Když loni dostal od Aničky mušli, slíbili si, že jí od moře přiveze stejně parádní, ale že ji taky sám uloví. Z knihovny si přinesl spoustu knih o Itálii i o vodních živočiších a pilně studoval. Však víš, jaký je to čtenář!

V pondělí 1. července vyrazil s rodiči na letiště Václava Havla v Ruzyni nedaleko Prahy. Tomáš už se viděl v moři a cesta se mu zdála nekonečná. Na letišti museli být dvě hodiny před odletem, aby jim stihli zkontrolovat kufry, cestovní doklady a vše naložit do letadla. No a samozřejmě musíme připočítat také cestu na letiště. Dlouhý čas si Tomáš krátil pozorováním letadla, které přiletělo hned po jejich příjezdu na letiště. Tomáš odhadoval, že by to mohlo být letadlo, kterým poletí. Vybalili z něj kufry a naložili nové, natankovali benzín a nastoupila nová posádka. Během té doby na letišti přistálo několik letadel a několik jich také vzlétlo. V letištní hale se vystřídalo velké množství cestujících. Bylo tam dost rušno. Tomáš přemýšlel, jak asi těžké musí být všechno zorganizovat. Byl rád, když viděl, že do letadla nakládají i jejich kufry.

Let trval asi dvě hodiny, pak přistáli na letišti v Neapoli. Byl tam podobný zmatek jako v Ruzyni. V hale na ně čekala delegátka cestovní kanceláře, aby je přivítala a popsala jim cestu k autobusu, který je pak odvezl k jejich hotelu. Hotel, ve kterém se ubytovali, byl přímo v Neapoli. Jmenoval se Spa. Recepční hotelu si je zapsal, předal jim klíč a pomohl jim s kufry do výtahu. Maminka chtěla hned vybalovat, tatínek si chtěl schrupnout, aby dospal cestu, a Tomáš chtěl jít na pláž. No, a jak myslíš, že to dopadlo? Maminka z kufry stihla vybalit jen věci na pláž, tatínek místo spokojeného odfukování při spánku nafukoval matraci a Tomáš chystal potápěčskou výbavu! Do půlhodiny už byli nachystaní vyrazit k moři. Naštěstí přijeli dopoledne, a tak měli na plavání dost času.

Pláž byla kousek od hotelu, takže tam byli raz dva. Tomáš samozřejmě na nic nečekal a hned vyrazil do vody. Rodiče zůstali na pláži, ale bedlivě ho sledovali. Tomáš plaval, potápěl se a celkově si užíval vodu. Ale najednou zahlédl cosi v dálce. Zahlédl něco, co ho vyděsilo. Ploutev na hladině! To musí být žralok!!! Co teď?! Ploutev se obrátila směrem k němu. Byla blíž a blíž. „Mami, mami!“ křičel Tomáš vystrašeně a plácal do vody.

To už si ho všimli i lidé na pláži. Nevěděli přesně, co se děje, ale vystrašený chlapec je polekal. „Pomoc, on se topí!“ volala jedna paní česky. Na pláži bylo Čechů opravdu hodně. „Vidíte tu ploutev?!“ všiml si najednou jakýsi pán. „To je žralok!!!“ volali další. Lidé na břehu začali panikařit. „Všichni z vody!“ „Žralok!“ volali jeden přes druhého. Samozřejmě největší strach měli Tomášovi rodiče, kteří se za ním rozběhli do vody, zatímco další lidé běželi hledat plavčíka.

Ploutev byla už téměř u Tomáše, když tu se stalo něco, co nikdo nečekal. Najednou se začala vynořovat z vody. Tomáš už nebyl vystrašený. Dokonce se začal smát. A s ním se začali smát i lidé na pláži. On to totiž nebyl žralok. Byl to potápěč, který měl plaveckou čepici se žraločí ploutví nahoře. Když potápěč spatřil Tomáše, který na něj zíral a smál se, až se za břicho popadal, byl zmatený. Pak si ale všiml, že na něj upřeně hledí i lidé z pláže, kteří se také smějí a ukazují jeho směrem. Nechápal, co se děje. Tomáš mu vysvětlil, jak je všechny vystrašil svou čepicí. Teď už se smál i potápěč. Omluvil se Tomášovi za to, že ho tak vystrašil, a vysvětlil mu, že ráno nemohl najít svou potápěčskou čepici, proto si půjčil plaveckou čepici svého malého syna. Aby to Tomášovi trochu vynahradil, ukázal mu své úlovky, a dokonce mu dovolil, aby si nějaké vzal. Tomáš mu ale vysvětlil, že by si rád vylovil mušle sám. Potápěč mu tedy aspoň ukázal místa, kde bude mít největší šanci něco najít.

Zbytek dovolené pak Tomáš tato místa prozkoumával opakovaně a našel spoustu krásných mušlí. Moc se těšil, jakou z nich Anička bude mít radost. Našel jich tolik že měl dárky pro všechny své kamarády. Nemohl se dočkat, až zase bude s nimi a jak jim celou příhodu vylíčí.

To víš, moře vždycky překvapí. Nikdy nevíš, co vyplaví!

1. Kdo příběh vypráví?
2. Jakou formu vyprávění má?
3. Barevně vyznač informace, které jsi použil/a také ve svém vyprávění.
4. Najděte odstavce, které odpovídají bodům osnovy, podle kterých jste psali své vlastní vyprávění podle obrázků.
5. Tyto body osnovy jsou obecné, hodily by se k jakémukoli vyprávění. Pokuste se je trochu upřesnit tak, aby více odpovídaly právě tomuto vyprávění.
(Jednotlivé body osnovy jsou vlastně nadpisy pro jednotlivé odstavce.)

O VÝLETU NA HOUBY

Ahoj, profesore Luminaxi,

zrovna ležím v nemocnici, a tak ti píšu dopis, protože se hrozně nudím. Možná ti už dědeček říkal, co se stalo, ale nevím, jestli jste se už viděli. Každopádně ale bohužel nemůžu přijít na návštěvu do tvé laboratoře, ach jo. Takže, co se stalo...

Samozřejmě víš, že hrozně ráda chodím na houby, což jsem musela zdědit po dědečkovi, protože nikdo jiný u nás doma houby nesbírá, a dokonce ani nejí. Ale já to miluju. Sbírání i jedení, samozřejmě! Jsou to moje nejoblíbenější činnosti, hned za gymnastikou a kreslením. Hlavně teda proto, že na houby nemůžu chodit celý rok, ale kreslit a cvičit ano.

Teď zrovna rostou, takže jsme o víkendu s dědečkem vyjeli autem do našeho oblíbeného lesa. Přesné místo neuvádím schválně, protože je děsně tajné! 😊 (Raději počítám s tím, že se tento dopis může dostat do nepovolaných rukou, takže nemůžu vyrazit žádné přísně střežené informace!)

Dojeli jsme do lesa a nevypadalo to dobře. Našli jsme jen pár prašivek. Ale nevzdali jsme to! Za potokem, kousek od kamenné stráně na nás čekaly! Klobouk na klobouku! To byla paráda! Ještěže to mám vyfocené, jinak bys mi ani nevěřil! Mysleli jsme si, že to ani nepobereme.

Už jsem měla skoro plný košík, když tu najednou jsem ucítila hroznou bolest v lýtku. Nejdřív jsem si myslela, že je to jen trn z maliníku, nebo že mě štípl nějaký hmyz. Ale byla to divná bolest, taková pálivá a bodavá. Rychle se zvětšovala. Už mě brněla celá noha. Najednou jsem v trávě kousek ode mě uviděla mizet dlouhý ocas. „Had!“ vyjekla jsem. Nezdál se být moc velký. Na zádech měl černou klikatou čáru. Vyhrnula jsem si tepláky a uviděla jsem dvě čerstvé ranky blízko sebe.

„Dědooooo, pomoooooc, mě uštkl had!“ brečela jsem. Chtěla jsem hada trochu popsat, ale dědeček se mě snažil hlavně uklidnit, že to nic není a že to bude dobré. No, to se mu lehce povídalo, ale bylo vidět, že se taky bojí. Rychle mi prohlédl ránu, pak mi nohu zpevnil dvěma větvemi a pomohl mi vstát. Noha mě sice bolela, brněla a trochu se mi i točila hlava, ale vypadalo to, že můžu jít. „A co košíky?“ vyhrkla jsem. Přece jsem je tam nemohla nechat. Dědeček sice říkal, že ty teď nejsou důležité, ale byly plné hub, tomu se přece nedalo věřit!

Při chůzi jsem se opírala o dědečka. Opatrně jsme došli až k autu. Dědeček mě naložil a vyrazil jako závodník formule 1. Za chvíli už jsme projížděli bránou

nemocnice. Na pohotovosti byl hrozně sympatický pan doktor. Popsali jsme mu, co se stalo. Pan doktor říkal, že to bude dobré. Tipoval, že to byla asi zmije, která je sice jedovatá, ale pro zdravého člověka není její jed smrtelný. Ptal se, jaké mám příznaky a rozhodl, že si mě na pár dnů nechá na pozorování v nemocnici. Taky jsem dostala kapačku. Nevím, jestli víš, co to je, tak ti to raději popíšu. Nade mě zavěsili do stojanu takovou lahvičku. Sestra propíchlá špunt takovou zvláštní injekcí, k té připojila průhlednou hadičku a konce hadičky připojila k další jehle, kterou jsem měla zapíchnutou v ruce. Ale neboj, bylo to v pohodě, ani to nebolelo. Až na to, že musím ležet, což je děsná nuda. Přemýšlím, že bych teď mohla mít nějakou superschopnost jako Spiderman!

Samozřejmě se moc těším domů. Musím to pořádně dramaticky vylíčit kamarádům a Tomovi. Určitě do toho zapojím armádní záchranný vrtulník, přísně střežené místo v tajném oddělení nemocnice a samozřejmě i ty speciální superschopnosti. Kdyby se do té doby neprojeví, zkusím aspoň nějaké vymyslet. Kamarádi mi na to sice neskočí, ale aspoň se tomu zasmějeme.

Měj se moc a moc hezky! Moc tě zdravím a těším se na tebe,

Anička

1. Kdo příběh vypráví? Podle čeho jste to poznali?
2. Jakou formu text má?
3. Barevně vyznač informace, které jsi použil/a také ve svém vyprávění.
4. Rozdělte text podle bodů osnovy, se kterými jste psali vlastní vyprávění tohoto příběhu.
5. Tyto body osnovy jsou obecné, hodily by se k jakémukoli vyprávění. Pokuste se je trochu upřesnit tak, aby více odpovídaly právě tomuto vyprávění.
(Jednotlivé body osnovy jsou nadpisy pro jednotlivé odstavce.)

KDO JE KDO?

Profesor Luminax svůj život zasvětil vědě, proto neměl čas na založení rodiny. Ale není sám. Má bratra s velkou rodinou. Jeho bratr má dceru a syna a ti už mají vlastní rodiny, takže je to dvojnásobný dědeček. Aničku a Toma už možná znáte.

Všichni profesora Luminaxe často navštěvují. Obzvláště děti pobyt v laboratoři úplně milují, protože mezi zkumavkami, baňkami a nejrůznějšími přístroji si připadají jako ve fantastickém světě. Vstupem do laboratoře jako by otvíraly dveře do vzdálené budoucnosti.

Profesor je v jejich společnosti také velmi rád, protože mají spoustu vynikajících nápadů a jejich fantazie ho inspiruje. Kdo myslíte, že ho přivedl na myšlenku vynalézt meziprostorový hopík, všečasovou prachovku a sladkospánkový hajátor?! Konec konců děti mu vlastně pomohly vymyslet i jména pro tyto úžasné vynálezy!

1. Přemýšlejte, co umí lépe dospělí a co umí lépe děti.

